

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:56	8:09	ירושלים
7:12	8:04	בני ברק
7:04	8:13	חיפה
7:10	8:10	באר שבע
7:45	8:49	ניו יורק
8:09	9:37	לונדון

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

אתר נופש

נחום היום

גל החום הנדיר הפוקד את העולם כולו בחודש האחרון, ובשבוע האחרון הוא פקד באופן חריג ביותר את ארצינו הקדושה, אינו דבר של מה בכך.

אין אנו יודעים להסביר חשבונות שמים, ואין אנו יודעים להסביר את הנהגתו יתברך איך שהוא מנהיג את העולם.

אך יש קולות של מדענים, כי ישנו תהליך העובר על העולם שמביא אותו להתחממות הדרגתית מסוכנת ביותר.

ולנו זה מזכיר את דברי חז"ל הקדושים, לפיהם אנו נמצאים בתקופה האחרונה של האלף השישי, שזוה תקופת סיום העולם לקראת תיקונו המלא, המשול לערב שבת אחר חצות היום.

לא שאנו מסבירים בכך את האירועים, אבל תוכן הדברים ודאי נכון הוא, כי ודאי הוא שעל פי דברי חז"ל, אנו נצבים בזמן המוגדר כערב שבת אחר חצות.

הבה נתכונן לשבת קודש, ונזכה גם במהרה לשבת השלמה, יום שכולו שבת.

לסיום, השבוע פורסם, כי קבוצת יהודים גדולה שעמדה לטוס במיסה של יום ו' בבוקר מצרפת לישראל, משנודע להם כי הטיסה מתעכבת, ועלולה לנחות בשעה מאוחרת בישראל, שבו על עקבותם ובאו בדרכים אחרות. כמה מרגש.

אלול" אחז פחד את כל השומעים. כמו כן בתפילת "יחדשהו" הנאמר בעת ברכת החודש, הוסיף לאחר הבקשה "ולרפואה שלמה" בקול בכי "ולתשובה שלמה", ואף מבין הקהל נשמעו בכיות חרישיות. לא היה זה רק חרדה של אימה לקראת יום הדין. לא ולא. היה זה חרדה של התקרבות, של הרגשת נעלות, כפי שמעיד רבי ישראל סלנטר זצ"ל במכתבו האמור. זה לא סתם פחדנות של נשים וילדים, זה משהו הרבה יותר נעלה ומרומם. לנו אין את זה, כי אנחנו רחוקים מהרגשות הקדושה הללו, לכן אנו בקושי מתפעלים מדברים כאלה. לעומת זאת, האנשים הפשוטים בדורות הקודמים היו זכים יותר, ורוחניים יותר, ולכן ההתפעלות מימים כה קדושים ונעלים המתקרבים ובאים, השפיעה עליהם עמוקות.

וכל הקירבה הגדולה של ימי האלול המיוחדים כל כך, מתחילה כבר בשבת קודש זו, שבת מברכין, שממנה מתברכים כל ימות החול של השבוע שלאחריה.

אם רוצים אנו כן להרגיש ולהוש את עוצמתם הרוחנית והמרוממת כל כך של ימי הקירבה של חודש הרחמים והסליחות - חודש אלול, עלינו פשוט להיות רוחניים יותר. ואיך זה יקרה?

כשנסיים את החולין מוקדם יותר, כשביום שישי נכין את לכותינו לקראת השפע הרוחני שמביא עמו השבת, נוכל גם ממיילא לטעום במהלך השבת, את הברכה הגדולה לקראת ימי הרחמים הבאים עלינו לטובה, ולהרגיש את עוצמת קדושתם המרוממת של ימים מיוחדים אלו.

כל איש מישראל אחזו פלצות מקול הקורא: קדוש אלול, החרדה הלזו נשאה פריה להתקרב לעבודתו יתברך, איש לפי ערכו". לשון זה הוא לשונו הידוע של "אור ישראל" מסלנט זיע"א, הוא הגבר שהאיר והעיר את לבותיהם של ישראל בעבודת ימים קדושים ונעלים אלו באבוקתו הגדולה אשר אחז בידו, היא אבוקת המוסר. והרי זו עדות ברורה מאחד המיוחדים שבגדולי הדור בדרך דעה שלפני למעלה ממאה שנה, על הדורות הקודמים לו, על מצבו של כל איש יהודי בעת שהכריזו בבית הכנסת על התקדשותו של חודש אלול בשבוע הקרוב.

סיפורים למכביר מתהלכים בכל תפוצות ישראל, על אירת החרדה שתפסה במיוחד בזמן זה של הכרות חודש אלול בעת ברכת החודש שבשבת זו.

כך לדוגמא, ידוע כי הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זיע"א, שבתחילת השבוע החולף ציינו רבבות אלפי ישראל את יומא דהילולא קדישא דיליה, התבטא פעם בעת שעמד לגשת לברכת החודש בשבת מברכין חודש אלול, כי מקנא הוא בנוסח של יהודי הונגריה, שיש להם נעימה מיוחדת לברכת החודש של ערב ראש חודש אלול. נעימה הפותחת אף את ימי הסליחות בשבוע של לפני ראש השנה, כשבכך כבר מתחילה אירת ימי הדין והרחמים לחלחל בלבבות הבריות. לו רק היה המנהג כן בבית אבותי הקדושים - היה הצדיק מבעלזא מסיים בענוותנותו הרבה - או כי אז יתכן כי אף עלי זה היה משפיע...

בספר מנהגיו של האדמו"ר רבי חיים אלעזר שפירא ממונקאטש זצ"ל - דרכי חיים ושלום, מובא כי בעת שהיה ניגש לבימה לברך את ברכת החודש בשבת מברכין אלול, כשרק הרים את קולו לומר "ראש חודש

נופש. זוהי המילה שאותה הגו בשבועות האחרונים, רבבות איש ואשה במרחבי העולם כולו. האנושות כולה זועקת ומשתוקקת לנופש.

זהו דבר טבעי ואנושי, שכל אחד צריך לעצמו מידי פעם, לצאת לחילוף עצמות, להתרענן קצת, להחליף אוירה, להשתחרר מעט, ולשוב בכוחות מחודשים לעמל היום יומי.

כאשר מגיעים לאתר נופש, רואים כי כל אחד מנסה לנצל כל רגע ורגע מהשהות בנופש, כל הרגעים מתוכננים לפרטי פרטים, כך שלא לפספס שום דבר מהתכניות הרבות המכילות אותו אתר נופש. מוכנים אפילו לוותר על שעות שינה ומנוחה, כדי לא לפספס תכניות נופש האמורות להביא רוגע ומנוחה ושלווה.

כל זאת כיון שהרגעים המיוחדים הללו לא ישובו, בבית אין את כל אותם דברים שאחר הנופש מציע, אין בבית מסלולי הליכה מאתגרים, אין בבית בריכת מים מרעננת, אין בבית נוף הרים צלול. כאן בנופש יש את הכל ובשפע, וכל שעה משעות היממה, מנוצלת כדבעי כדי לנסות לתפוס את הכל ולא לבזבז את האפשרויות הרבות.

והיה רבי ירוחם הגדול ממיר זצ"ל ממשיל את ימי האלול הבאים עלינו לטובה, לימי קייט ברוחניות.

כשם שבימי הנופש כשנמצאים באתר הקייט, אין מפספסים רגע אחד ולא תכנית אחת, ואצים רצים לתפוס את כל מה שאפשר, כך גם בימים הנחמדים הללו, לא מפספסים רגע אחד מלתפוס רוחניות, בדרך לקראת הימים הנוראים והקדושים הממשמשים ובאים.

*

"מלפנים בישראל, כאשר ידעתי,

פניני הלכה

שאלה: הנקלע לשהות בשבת במקום שאין בו יין ולא פת כשרים כראוי, ולפיכך נמנע מלאכול את הפת ולשתות את היין. איך צריך לנהוג כשהוא רוצה לאכול מהמאכלים האחרים שברשותו הכשרים וראויים לאכילה?

תשובה: אם אין הוא מצפה שיביאו לו פת או יין כשרים ומהודרים במשך השבת, ראוי שיכוון בעת התפילה שמתכוון הוא לצאת בתפילת השבת ידי חובת קידוש מן התורה, ואחר כך יאכל את המאכלים שברשותו בלא ברכת קידוש. ואף אשה שאינה רגילה להתפלל כל שבוע תפילת מעריב של ליל שבת, באופן כזה תקפיד להתפלל תפילת מעריב לפני האכילה. כמו כן, אדם חלוש הצריך לאכול, יכול מיד לאכול את המאכלים שברשותו, על סמך התפלה שהתפלל ויצא בזה ידי חובת קידוש מן התורה.

אם הוא אדם בריא, ויש לו תקוה שיביאו לו אוכל במהלך הלילה, ראוי לו להמתין עד חצות הלילה שמא יביאו לו את היין והפת שיוכל לקדש עליהם.

מקורות: שולחן ערוך רפ"ט, ב נושאי כלים שם ומשנה ברורה שם, י; שמירת שבת כהלכתה פרק נב הערה קי"ד בשם הגרש"ז אויערבאך.

לשון חכמים

בשבת שמברכין ר"ח אלול אמר:
בשבת זה כבר נכלל בו הראש השנה והיום
כפור וכל ימי הסוכות.

סדר הזמנים לבעל "עבודת יששכר"

אמר אדמו"ר הק' מסאדיגורא זיע"א,
כי פרשת ראה קורין תמיד בשבת מברכין,
שלפני ראש חודש אלול, וזהו נוטריקון
של "ראה" ראש חודש אלול היום, מפני
שבשבת נכללו כל ההשפעות הקדושות של
כל ששת ימי החול

כתבי הסידים הראשונים עמוד כ"ו אות ע"ה

אמרת השבת

"מעין עולם הבא יום שבת מנוחה"

מעניין להיווכח, כי יסודה של השבת, אף כשמגדירים אותה כמעין עולם הבא, היא היותה "יום שבת מנוחה".

אין זאת אלא, כי עיקר מהותו של השבת, הוא המנוחה, "מנוחת אהבה ונדבה, מנוחת אמת ואמונה, מנוחת שלום ושלוה והשקט ובטח, מנוחה שלמה שכולם ירצו בה". וגם עולם הבא, יסוד מהותו הוא המנוחה, עולם נטוע ומושרש. לכן עולם הבא קרוי בסתם "ארץ", כפי שדורשים חז"ל על הפסוק "ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי", כי הסוד של עולם הבא הוא עולם קבוע ללא ניידות בתכלית, וזהו בחינת "ארץ", והסוד של כלל ישראל שהוא מושרש ונטוע באותה ארץ, "נצר מטעי".

כי תכלית כל האדם הוא להגיע למנוחה, וחסרון המנוחה הוא חסרון כל הדברים הרצויים לאדם, והדרך להגיע למנוחה בעולם הזה הוא על ידי השבת, שהיא מעין עולם הבא, כי יום השבת הוא יום מנוחה מוחלטת, שאין בו כל נגיעה לדברים המטרידים וטורדים את מנוחתו של האדם. וכך השבת נעשית "מעין עולם הבא".

על פי "דעת תורה" לרבי ירוחם ליבוביץ' חלק א' עמוד קמ"ז

פרשת השבת

כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה
ועבדך שש שנים ובשנה השביעית
תשקחנו חפשי מעמך: (טו, יב)

במדרש רבה (שמות ל, טו) אמרו: אמר הקב"ה כשם שבראתי את העולם לוי ימים ונחתי בשביעי, כך יעשה עמך וי שנים ויצא בן חורין.

כתב הגאון רבי יעקב קמנצקי זצ"ל, כי גילו לנו בזה חכמינו ז"ל, כי כל משפטי התורה, כרוכים ומשולבים עם החוקים, כי באמת לכאורה תמוה, הרי זה פשוט שמשפטי התורה הם הנכונים והישרים, ומדוע לא יתנו אותם גם לאומות, הלא אמרו במסכת אבות (ג, יד) "חביב אדם שנברא בצלם"? ובשלמא החוקים מובן שהם שייכים רק לישראל, שאין הם מיועדים לדרך הישרה לקיום העולם, אלא לזכך ולצרף בהם את ישראל, אבל מדוע ימנעו את המשפטים מן הגויים, וכמאמר הכתוב "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל"?

אלא הוא משום שבאמת משפטי התורה שבין אדם לחבירו, גם הם כרוכים ושולבים עם החוקים, כלומר שבכל מצוה משפטית נמצאים יסודי החוקים, ולפיכך הגבילה התורה את זמנו של עבד עברי לעבוד שש שנים ובשנה השביעית ישלחנו לחפשי, לפי שזה זכר לבריאת העולם. הרי שיסודי האמונה כמו חידוש העולם ומצות שבת, נכללו במשפטי עבד עברי. ומזה יכולים אנו להקיש לשאר משפטי התורה.

אמת ליעקב פרשת משפטים

מעשה לשבת

הקידוש שהיכה כמה שעות

ונכנס למטבח, ושם לב כי על הדלפק ישנו שעון קטן. הוא הרימו, ולתדהמתו לא היה גבול, השעון הראה על השעה ארבע! הוא הסתכל שוב אם השעון תקין, וראה כי הוא דופק כהוגן כל שניה, ולא הבין כיצד יכולה השעה להיות ארבע בבוקר? איך זה יכול להיות? תמה לייב הצעיר לנפשו. הוא הסתכל מהחלון לראות מה קורה בחוץ, וראה כי החשכה שולטת בכל מקום, ולא יכול היה להחליט בנפשו, מה באמת השעה כרגע? מבולבל חזר לספה, ונרדם.

כאשר לייב התעורר בבוקר, נכנס שוב אל המטבח, וראה את הרבנית, ובירך אותה בברכת "שבת שלום", ותיכף שאל את שאלתו שהציקה לו: "אתמול בלילה לאחר שסעדנו, נכנסתי למטבח וראיתי את השעון שהראה על השעה 4 בבוקר, האם השעון תקין? מתי בעצם סיימנו את הסעודה?"

"כן", השיבה הרבנית, "היה אכן מאוחר מאוד כשסיימנו".

"מתי בעצם התחלנו לאכול?" שאל שוב לייב הנבוך, "האם ישנתי זמן כה רב לאחר שהגעתי?" "אספר לך מה אירע" השיבה לו הרבנית, "כשהרב הגיע הביתה מבית הכנסת, היית שקוע עמוק בשינה, רציתי להעירך כדי שתוכל לשמוע קידוש, אך הרב לא הניח לי, הוא אמר שודאי הנך מותש ממסעך הארוך, והציע להניח לך לנוח, הוא עצמו יחכה ויקדש כאשתה תקום. אך ככל שעבר הזמן ולא התעוררת, הוא הורה לבנו אהרן ולי לקדש ולסעוד, כשהוא עצמו לא מצטרף אלינו, אלא ישב ולמד בציפיה שתתעורר, קבענו שאז יעיר אותי, ונשב כולנו יחד לסעוד את סעודת השבת לכבודך. אכן, ישנת שעות ארוכות, אך הרב עמד על כך שהוא לא יתחיל את סעודת השבת, ללא אורחו המיוחד" סיימה הרבנית.

אם לא היה הנער חוקר לפשר תעלומת השעון, אף אחד לא היה יודע מסיפור זה לעולם.

השבת, כי הוא נוהג ללמוד עם אנשים שמתאספים בבית הכנסת לפני התחלת התפילה.

היא הציעה לו שילך לנוח מעט לפני שילך לבית הכנסת לתפילת קבלת שבת, היות ובלילה הקודם כמעט לא ישן בהיותו כל הלילה ברכבת. לייב שמח על ההצעה, ובשל הלילה הקשה שעבר עליו אחרי ההמתנה הממושכת ומושב הלא נוח שהיה לו ברכבת, נרדם הנער העייף על נקלה ושקע בשינה.

כשניעור משנתו, ראה כי החפץ חיים כבר יושב ליד שולחן השבת, ומעיין בספר. הצדיק בירכו בחמימות, והורה לי ליטול ידים ולהתפלל קבלת שבת ומעריב, ולאחר מכן יישבו לאכול יחדיו את סעודת השבת.

כשסיים לייב את התפילה, קרא החפץ חיים לרבנית להצטרף אליהם, והוא קידש, ושלתם יחד אכלו את סעודת השבת, שהתנהלה בלא משיכה מיותרת.

אחרי הסעודה ביקש החפץ חיים את סליחתם ופרש לחדרו לישון, לייב מצינו נשכב שוב על אותה ספה שישן עליה קודם ומנסה להרדם בשנית, אך מכיון שכבר ישן קודם לכן התקשה להרדם. הוא קם

בחור בישיבה קטנה ברוסיה בן ארבע עשרה, לייב שמו, היה בדרכו לשוב מהישיבה לבית הוריו. הרכבת שבה עמד לנסוע, היתה אמורה להגיע לתחנה ביום חמישי בשעה אחת בצהריים, והוא היה אמור לצאת אז לדרכו למסע בן יום לביתו שבסטוצ'ין שבמדינת פולין.

לייב ידע, שאפילו אם תגיע הרכבת בזמן, הרי שהוא יגיע לביתו שעות אחדות ממש לפני כניסת השבת.

אך הרכבת הגיעה לתחנה רק ביום ה' בערב, היה זה לאחר חשיכה כשלייב עלה סוף סוף לרכבת. ביום שישי בבוקר הבין הנער לייב, שאפסו הסיכויים להגיע לפני שבת לסטוצ'ין, ואת השבת הוא ייאלץ לשהות במקום אחר.

ניגש איפוא לייב לסדרן ברכבת, ושאלו מה הן התחנות שבהן תעצור הרכבת בדרכה, וקיווה כי יזהה את אחת הערים בהן תעצור הרכבת כעיר שיוכל לעשות שם את השבת במחיצת אחד מתושביה היהודיים. לשמחתו, הסדרן אמר לו שם של אחת הערים הקרובות לעיר ראדין.

לייב היה מאושר מאוד, מכיון שבן משפחה היה הוא לכהן הגדול שהתגורר בעיירה ראדין, הוא החפץ חיים. סבו של לייב, היה אחיו של החפץ חיים, לפיכך שמח מאוד על ההזדמנות שנקרתה בדרכו לשהות בשבת בצל דודו זקינו רבן של ישראל.

כשעצרה הרכבת, תפס לייב את חפציו וירד מהרכבת, הוא שאל את העוברים ושבים כיצד עליו להגיע לראדין, ועשה את דרכו מהר ככל שיוכל לביתו של הצדיק שאר בשרו.

כשהגיע לביתו של החפץ חיים, התקבל בחביבות על ידי הרבנית אשת החפץ חיים, שאמרה לו כי הרב כבר עזב את הבית והלך לבית הכנסת, בהטעימה כי באופן קבוע הוא עוזב את הבית מוקדם לפני כניסת

זכריהם הם זכרונם

הגאון רבי נפתלי צבי יהודה ברלין זצ"ל - הנצי"ב מואלוז'ין - כ"ח אב תרנ"ד

הנצי"ב מואלוז'ין מזוהה יותר מכל עם ישיבת וואלוז'ין, בכהנו בראשות הישיבה במשך שנים ארוכות ביותר, מעת פטירת חותנו רבי איצ'לה מואלוז'ין, בנו של מייסד הישיבה רבי חיים מואלוז'ין, עד לסגירת הישיבה על ידו בשנת תרנ"ג בשל אי רצונו לקבל את תכנית הלימודים שהגתה ממשלת רוסיה בהשפעת המושכילים, דבר שהיסיב לו צער רב שהקפיצה עליו את הזקנה עד לפטירתו אפוף צער ויגון בעיר וורשה שם נטמן.

יחד עם היותו ראש הישיבה הגדולה ביותר בישראל באותם שנים, ויחד עם היותו אחד מגדולי פוסקי הדור שהשיב תשובות לאלפים, עוד נטל על שכמו ליצור יצירות תורניות ייחודיות ביותר, כשהאחד מהם הוא פירושו הנודע לתורה שבכתב, שפירש אותה על פי הפשט בצורה בהירה ביותר על פי דברי חז"ל, וזאת כתשובה ומלחמת מנע כנגד השפעת ההשכלה שנטלה את נשק לימוד התורה שבכתב בסילוף משמעותו, כדי לנגח בכך את דרכם של לומדי התורה.

בפרשת יתרו בפירושו על הכתוב "זכור את יום השבת לקדשו" כותב הוא כי על פי פשוטו של מקרא, "לקדשו" הכוונה לשבות בו ממלאכה, אלא שאין מתאים על כך הלשון "זכור" ולכן חז"ל הסיבו את הפסוק ממשוטו. אך כתב, שלפי פשוטו צריכים לפרש, שכיון שיש דברים שאסור לאדם להשתמש בהם שלא מחמת קדושתם, כמו בשר בחלב וערלה וכדומה, בשבת אין זה כך, אלא איסור המלאכה בו הוא מטעם קדושה, ולכן יש לנהוג בו מורא וכבוד הקדש, וכיון שענין זה אינו בפעולה אלא במחשבה, לכן שייך על זה הלשון "זכור" שיעלה על זכרוננו ענין זה, שיעלה במחשבתו את קדושת השבת, על מה הוא קדוש, ומי קידשו, וכיצא על זה הדרך, שיבוא לנהוג את אותו היום במעלה ובקדושה.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

הַשְּׁבוּעָה רַבִּים מְכַסֵּם
יְסִימוּ אֶת יְמֵי הַנֶּפֶשׁ,
וְיָשׁוּבוּ לְחַבֵּשׁ אֶת סִפְסַל
הַלְמוּדִים בְּהַתְחַדְּשׁוֹת
וּבְהַתְרַעְנָנֹת.

רַבִּים מְכַסֵּם, יַעֲלוּ
פִתְּהָ, יַעֲלוּ דַרְגָּה, יֵשׁ
שְׂיִתְחִילוּ בְּלִמּוּד גְּמָרָא,
יֵשׁ שְׂיִתְחִילוּ בְּלִמּוּד
מִשְׁנָיוֹת, יֵשׁ שְׂיִלְמְדוּ
חֶמֶר חֶדֶשׁ אַחֵר,
דְּבַר שְׁלֵכַטַח מְבִיא
לְהַתְרַעְנָנוֹת גְּדוּלָּה.

הַשְּׁבוּעָה גַם מִתְחִיל חֶדֶשׁ

אֲלוּל, שָׁבוּ תוֹקְעִים בְּשׂוֹפָר כָּל יוֹם, לְהַזְכִּיר אֶת בּוֹאוֹ שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַהוּלָלָה
וּמִתְקַרְבֵּי, וְיֵשׁ קְהֵלוֹת הַנוֹהֲגִים גַּם בְּאַמִּירַת סְלִיחוֹת מִיְדֵי יוֹם בְּיִמּוֹ מִשְּׁבוּעָה
זֶה עַד לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכְּפֹרִים.

עֲקֹשׂוּ נְגִלָּה לְכֶם סוּד, סוּד מְיֻחָד בְּמִינוֹ.

נְכוּן, יוֹם הַכְּפֹרִים הוּא הַיּוֹם הַכִּי מְיֻחָד בַּשָּׁנָה, אֲלוּל מִתְפַּוְּנֵים כָּל כָּד
הַרְבֵּה, וְהוּא בְּאַמִּירַת מְאֹד מְיֻחָד, זֶה לֹא פְּשׁוּט שְׂאוּכִים לְכַזֵּה יוֹם שֶׁל טְהָרָה
וּקְדוּשָׁה.

אֲבָל, שְׂתַדְּעוּ לְכֶם, כִּי הָאֱמֻתָּה הִיא שְׂאִישׁ לָנוּ כָּל שְׁבוּעָה, יוֹם כְּזֶה, שְׂבַדְרָגַת
קְדֻשָּׁתוֹ הוּא עוֹלָה אֶפְּיֵלוֹ עַל דַּרְגָּתוֹ שֶׁל יוֹם הַכְּפֹרִים!

הֲלֹא הוּא הַשַּׁבָּת!

בְּוַדָּאֵי שְׂיִוִּים כְּפֹרִי זֶה יוֹם כְּפֹרִי, יוֹם קְדוֹשׁ אֲדִיר וְנִרְאָה, שְׂרַק פַּעַם אַחַת
בַּשָּׁנָה זוֹכִים לוֹ, וְכִּבְרָ מַעֲקֹשׂוּ מִתְחִילִים לְהַתְפַּוְּנֵי לְבוֹאוֹ. אֲבָל מִצַּד הַקְּדוּשָׁה,
הָרִי שֶׁהַשַּׁבָּת קְדֻשָּׁתָהּ הִיא הַגְּבוּהָה בְּיִתְרָה מִכָּל הַיָּמִים הָאַחֵרִים, כִּי אֶת
הַשַּׁבָּת ה' קְדֹשׁ בְּאַפְּן מְיֻחָד, כְּפִי שְׂאֵנֵי אוֹמְרִים כָּל שְׁבוּעָה "וַיְבַרְכֵהוּ אֱלֹקִים
אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשׁ אוֹתוֹ".

כַּעַת כְּשֶׁאַתֶּם יוֹדְעִים זֹאת, תִּדְּעוּ לְהַתְנַחֵם גַּם לְכָל שַׁבָּת בְּצוּרָה מְיֻחָדָת.
נְכוּן?

שַׁבָּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

"ויכל אלוקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה"

כבר עמדו חז"ל על לשון פסוק זה שיש בו מן הקושי, שהרי הקדוש ברוך הוא סיים את מלאכתו ביום שישי, ובכניסת השבת כבר שבת, וכיצד זה אמר הפסוק שכיילי המלאכה היה ביום השביעי?

בספר "דברי ישראל" לרבי ישראל סתם, הסביר את לשון הפסוק בפשוטו:

משל למה הדבר דומה?

מלך בנה לעצמו עיר מלוכה, ועשה בה כמה בתי מלאכות ואומניות שונות. לאחר שנגמרה כל מלאכת הבנין ושכלול כל העיר בפאר והדר, רצו לפרסם כי נגמר מלאכת בנין העיר אותה בנה המלך. אך המלך צויה כי עדיין אין לפרסם על סיום מלאכת הבנין.

לאחר גמר כל המלאכה, הגיע המלך לשכון כבוד בעיר, שהרי למטרה זו בנה את כל העיר, וכשהגיע לדור בעיר, הביא לשם את כל שריו ועבדיו לגור שם, וחילק מתנות רבות לכל מי שהגיע להתגורר במקום. או כי אז הרשה המלך לפרסם כי נגמרה מלאכת בנין העיר, וזאת למרות שבמעשה זה לא בנה עוד בעיר, מכל מקום זאת היתה פעולת סיום מלאכת הבנין, מפני שזה עיקר תכלית בנין העיר, ובוה הסתיימה מלאכת הבנין.

הנמשל:

הקדוש ברוך הוא ברא את העולם בששת ימי בראשית, ואחר שברא את הכל והטביע בכל מעשיו את טבעיהם לעשות את תפקידם, בא הוא עצמו לשכון כבוד בעולם, להנהיג את העולם גם נגד הטבע להראות הדר מלכותו, וזהו "ויכל אלוקים ביום השביעי", כי עם יום השבת שוכן הקדוש ברוך הוא בעולם ומנהיגו מעל לטבע.

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

דדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,

פרנסה, וכל מילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com